

Évközi 25. vasárnap „B”

Bölcs 2,17-20; Jak 3,16-4,3; Mk 9, 30-37

A kicsinyek hierarchiája

A verseny: én legyek az első, ezért futok - versenyszellem; fair play: lehajolok és örömet szerzek, segítek a másíknak.

Az egészséges embernek természetes, *Isten adta tulajdonsága az ambíció*, vagyis a becsvágy. Mit is jelent ez? Azt, hogy különbek akarunk lenni a többi embernél. Ez a kívánság sokszor törtetéssé alacsonyodik, nemegyszer gonosz eszközökhöz nyúl. Aki maga rest vagy képtelen előrelépni, gáncsot vet a többinek, s úgy igyekszik megelőzni őket. Vagy kidolgoz egy perverz értékrendet, ha a jóban képtelen első lenni, a rosszban előz meg mindenki mást. A becsvágy efféle elfajulásai aztán sok bajt okoznak. Eltorzul az ellene forduló védekezés is. A diák megveti a strébert, de könnyen stréberségnek minősít minden szorgalmat, jóra törekvést, s végül értékromboló egyenlősdit játszik, csak hogy törtetővé ne váljék. Aki a becsvágy betegségei ellen úgy próbál védekezni, hogy kiirtja, megtagadja magát a becsvágyat, az Belzebúbbal akar ördögöt üzni.

Jézus nem szidja meg az apostolokat azért, hogy versengenek egymással. De különös szóval megtanítja őket arra, hogy a szeretet versenye a nagylelkűségben, a szolgálatban bontakozik ki. Nem nagylelkűsködésben és nem megjátszott szolgálatkészségben! Az lesz az első, aki már nem is saját elsőségével törődik, hanem önfeledten tud segíteni a többieken. Ellenképnek odamutatja azokat, akiket a világ urainak tartanak. Pozitív példaként pedig saját életútjára mutat: „Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak...” (Mk 10, 45).

A ki a legnagyobb kérdése a mai korban különös módon és sajátos keserűséggel vetődik fel. A mai világban többnyire semmiféle társadalmi gát nem szab határt az egyén ambíciójának. De veszedelmesen csökkent azoknak az értékeknek a száma, amelyekben versengeni próbálunk egymással. Így aztán igen kevésnek elégülhet ki az ambíciója, nagyon sokan kénytelenek vesztesen félreállni. Sok régi korlát ledőlt, de a megelégedett emberek száma aligha növekedett.

Közéjük állított egy gyermeket, ez a kicsiny ember a mércse. A gyermek alakja képviseli a szegényeket, a betegeket, a hatalom nélkülieket, az elhagyatottakat és mindazokat, akiket Jézus nagyra értékelt, sőt azonosította magát velük. A gyermek egyszerűsége, őszintesége, bizalma, nyitottsága és szeretete mindannyiunk példaképe lehet. Ezzel a gyermeki lelkülettel kell élnünk, ha nagyok akarunk lenni Isten országában. A nyolc boldogságban így szerepel: „Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa” (Mt 5,3). Boldogok, akik tudatára ébrednek kicsinységüknek, és ráébrednek Isten végtelen nagyságára és szeretetére.

Jézustól is a nagyra tevő kicsinység példáját tanulhatjuk, és benne mindig a gyermeki lelkület, az engedelmisség, az odaadás, a bizalom eszményi valóságát szemlélhetjük. Egész élete az Atya iránti engedelmisség és alázat volt a betlehemi jászoltól a golgotai keresztségig.

A legnagyobb tragédia abból származik, ha az embert elborítja a gőg, önmagát teszi meg erkölcsi mértékül, és nem hajlandó alázatosan engedelmeskedni Isten törvényének. Az ember nem bánhat kénye-kedve szerint önmagával és embertársaival, még a természet egyensúlya is meg bomlik, ha rosszul uralkodunk felette. Alázattal el kell fogadnunk, hogy teremtettek vagyunk, és Isten a teremtő, aki meghatározza a törvényeket, szabályokat az üdvösségünk érdekében. Ezeknek betartása nem rabság, hanem a legnagyobb szabadság. Ez Isten és a mi szeretetünk boldog és felszabadító találkozása.

A magukat nagyra tartó, minden isteni függést elutasító emberek nem szabadok, hanem a világ rabszolgái. Egy orvos mondta: aki nem tud leborulni, az *kiborul*. Körültekintve a világban, igazolva látjuk ezt. Népi mondás: **az üres kalász ágaskodik, a teli kalász meghajol**. Emberi nagyságunkat nem a pénz, a hatalom, a tudás, a földi javak és sikerek adják: hanem mennyire követjük a mennyei Atya akaratát szeretetteljes hűségben, mennyire hasonulunk Jézushoz, aki nem azért jött a földre, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak.

Mit ad az evangélium, mint fogható, gyakorlati életeszmenyt az atomkor emberének; Jézusnak ez a mondata: „Aki közületek első akar lenni...” Természetesen a krisztusi utasítás nem paragrafusba foglalható szabály. Mit jelent,

azt naponta újra tisztáznunk kell, és Jézus közelében, imádságos figyelemben tisztázhatjuk.

Kiegészítés(Udvardy György) A megváltásra, Isten irgalmára szoruló ember magatartását, reakcióit, kérdéseit, megoldási lehetőségeit és lelkiállapotát mutatják be e szentírási szakaszok. Azét az emberét, aki maga sem mindig tudja, miért cselekszik úgy, ahogyan. Vitatkozik, feszültséget szít, ellenséges, verseng, különb szeretne lenni másoknál. Birtokol, szerez, cinikussá válik, és végső soron nem hisz senki igaz voltában, ennek még az elvi lehetőségét is elveti. Ez jelenik meg az Ószövetség tapasztalatában, a Krisztust ismerő és Krisztust magára öltő ember közösségi tapasztalatában és a Jézus közelében élő tanítványok vetélkedő magatartásában. Ez érint bennünket is, amikor szándékaink és valós cselekedeteink feszültségét tapasztaljuk meg: Igazak-e a beszédeim?

Ebből az életállapotból, lelkületből nem látszik kiút. Jézus ismeri az embert, azért jött, mert szereti, gyógyítani, menteni akarja. Jézus úgy gyógyít, hogy megtanít jól látni: embert, kapcsolatot, egységet, küzdelmeket. Eszközöket is ad a kezünkbe. Újjáteremt bennünket, teremtményeit, a kegyelméből élő embert mutatja be, a szabad embert, azt, aki fölötte áll e sérült emberi természet magatartásának és következményeinek. A méltósággal élő embert. A méltósággal élő ember pedig nem más, mint az, aki magára öltötte Krisztus magatartását. Aki önmagáról lemond, öнкиüresítő. Aki magát fölládozza, testvéreit szolgálja, a gyermeket bizalommal befogadja, gondoskodik másokról. Jézus nem morális előírásokat vagy aszketikus módszereket ad önmagunk szabályozására, hanem a föltámadott lét megélésének lehetőségét tárja elénk. A megváltott, újjáteremtett ember lelkületére hív meg bennünket.